

# Chichi trut tegen de wereld

★★★★☆



WOUTER HILLAERT

Viaducten, bouwputten met kranen, blinkende billboards langs de autostrade en klamme bedrijfsterreinen. Je kan je zo het betonplaatje voorstellen waarop auteur Bart Van Nuffelen zijn nieuwe toneelstuk schildert. Dit stukje achterland ademt materiële vooruitgang, maar geen warmte of esthetiek.

Midden in zoveel ondernemerschap staat een school. En in die school zien we drie totaal andere tieners: de rijkemansdochter Donnie met een pa die vreemdgaat, het onderklassekind Maggy met tonnen begeesterde gekkigheid, en de slimme illegalenzoon Prithivi. Ze verbeelden iconen uit het maatschappelijke debat, maar doorbreken met het nodige surrealisme tegelijk alle clichés. De chichi trut begint zowaar een revolutie tegen alle schijn in haar omgeving. Van Nuffelen droomt van een utopische diversiteit, en je gaat er nog in mee ook. Zijn trio hoofdrolspelers vermengt zicht als een lekker chemisch drankje.

Ook de voorstelling is niet voor één gat te vangen.

Ze blijkt meer een levend filmscript, soms met dolle actie, dan weer met trage poëtische close-ups. Op witte blokken presenteert regisseur Nathalie Roymans het geheel als een tentoonstelling. Ook de actrices Alejandra Theus en Sofie Palmers exposeren het verkapte verhaal meer dan het te spelen. Voor de sociale complexiteit van Vlaanderen anno 2014 heeft de lineaire vertelling duidelijk afgedaan.

De personages zijn duidelijk pubers, met veel gevoel voor Sturm und Drang en worstelend met hun identiteit. Maar hun afrekening met alle zelfmaskering viseert de schijnvertoning van een hele samenleving. *De barbaren* neemt ongelijkheid niet voor waar. Dit stuk steekt 'onze welvarende regio' stokken in de wielen. Niet zuur, niet zoet. Wel met een gretigheid waar je warm van wordt.

Wouter Hillaert